

RUCH W UCZENIU SIĘ CZYLI PEDAGOGIKA CYRKU

PEDAGOGIKA CYRKU jest połączeniem wykonywania cyrkowych aktywności ruchowych i artystycznych umiejętności z pedagogicznymi treściami i celami.

Pedagogika cyrku zakłada rozwój osobowości poprzez wykonywanie cyrkowych aktywności ruchowych i rozwijanie artystycznych umiejętności. Pedagogika cyrku traktuje uprawianie sztuki cyrkowej jako formy zabawy i osobistego rozwoju, która daje także możliwość prezentowania swoich możliwości i siebie. Zawiera ona w sobie elementy: uczenia się, fascynacji, przeżywania, sportu, terapii ruchowej, pedagogiki, integracji i zabawy.

Pedagogika cyrku cieszy się dużym zainteresowaniem nie tylko ze względu na atrakcyjność metod, ale także ze względu na wpływ działań cyrkowych na:

1. Efektywność procesu uczenia się:

- rozwój koordynacji wzrokowo-ruchowej,
- koncentracji,
- integracji międzypółkulowej,
- kształtowanie cierpliwości,
- kształtowanie motywacji do zdobywania nowej wiedzy i umiejętności.

2. Rozwój kompetencji społecznych:

- konstruktywne rozwiązywanie problemów,
- współpraca,
- odpowiedzialność i otwartość w relacjach z innymi.

Cyrk jest szczególnym rodzajem zabawy możliwościami, zabawy wyzwaniem skierowanymi do dziecka. Udział dzieci w tego typu działaniach, ma znaczący wpływ na społeczny, osobowościowy, kulturalny i moralny rozwój młodego człowieka. Dzięki takiej formie pracy uczymy młodych ludzi odpowiedzialności za grupę i za samego siebie. Uczestnicy stają się bardziej wrażliwi i podwyższają swoją samoocenę, wzmacniają wiarę we własne możliwości i w siebie. Kształtują w sobie nowe i dobre nawyki dotyczące aktywnego spędzania czasu wolnego. Dzieci uczą się tego, iż ruch rozwija mózg!

Głównymi dziedzinami cyrkowymi są: żonglerka, iluzje, akrobatyka, klaunada, tresura zwierząt oraz ekwilibrystyka.

M.J.Pietrzak-Świstak